

že jde o trestní případ úplně samostatný, že v tomto novém trestním řízení jest zkoumati duševní stav obžalovaného znova, a to nejprve dvěma soudními znalci, nebyly tímto postupem zákonné předpisy porušeny, nýbrž naopak byla jim zjednána platnost. O přezkoumání fakultního posudku, jaké má na mysli rozhodnutí bývalého vídeňského zrušovacího soudu č. 84., nemůže býti v souzeném případě řeči a, učinili soudní znalci lékaři své povinnosti zadost (§ 134 odst. druhý tr. ř.), vzavše při podání posudku v úvahu i posudek fakultní. Obžalovanému a jeho obhájebě nebyla ani odňata obrana proti posudku znalců lékařů, naopak poskytovalo jim ustanovení § 126 tr. ř. (nový doslov) dosti možnosti, by proti posudku tomu uplatnili své pochybnosti a případnými návrhy dali podnět k postupu tam blíže vyznačenému. Dodáno budiž posléze, že ani posudek fakultní přes nepopíratelnou vědeckou autoritu místa, z něhož vyšel, není o sobě pro nalézací soud, jemuž o otázce, zda nějakou okolnost jest považovati za prokázanou, rozhodovati jest podle volného uvážení čerpaného ze svědomitého zkoumání v š e c h průvodů (§ 258 tr. ř.), bezpodmínečně závazným a že nalézací soud nezaložil své přesvědčení jen na posudku soudních lékařů, nýbrž i na výpovědích slyšených osob, na okolnostech při hlavním přelíčení na jevo vyšlých a na bezprostředním dojmu, jež na soud učinil obžalovaný při hlavním přelíčení. Ze všeho toho plyne, že zamítnutím důkazních návrhů nestala se obžalovanému újma v jeho právech na zákonnou obhajobu a není tudíž důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř. opodstatněn.

Čís. 3406.

Přesvědčení pachatelovo, že má za okradeným pohledávku a že je oprávněn podržeti si věc k zabezpečení oné pohledávky až do zaplacení, vylučuje po případě zlý úmysl v § 1 tr. zák. předpokládaný a tím i trestnost krádeže.

(Rozh. ze dne 7. března 1929, Zm I 354/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. dubna 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II c) tr. zák. a přestupkem zpronevěry podle §§ 183, 461 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Co do rozsudkového výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II c) tr. zák., nelze zmateční stížnosti upříti oprávnění již s hlediska dovolávaného důvodu zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř. Podle doplněného protokolu o hlavním přelíčení opakoval obžalovaný při hlavním přelíčení písemné důkazní návrhy, zej-

ména průvodní návrhy o své vzájemné pohledávce za soukromým účastníkem. Nálezací soud nepřipustil nabízené důkazy pro nerozhodnost se zřetelem na dosavadní výsledky průvodního řízení a opřel v rozsudku své přesvědčení o tom, že obžalovaný nemá proti soukromému účastníku pohledávání, o svědeckou výpověď soukromého účastníka Josefa Š-a, jenž jen uvedl, že obžalovaný nemá proti firmě žádného pohledávání. Naproti tomu obžalovaný, čině zejména návrh na výslech svědka Františka J-a a na předložení knih soukromého účastníka Josefa Š-a o příjmech a vydáních a výplatních listin, tvrdil kromě jiného také, že »Josef Š. byl nařízením Živnostenského soudu ze dne 1. února 1928 uznán povinným zaplatiti obžalovanému dotyčnou pohledávku pod exekucí«. Podle toho neomezil se obžalovaný na pouhé tvrzení o jsoucnosti své pohledávky, nýbrž uvedl k prokázání jejímu takové konkrétní poukazy, které by při posuzování věci padaly nebo aspoň mohly padati na váhu. Když za takového stavu věci nálezací soud zamítl důkazní návrhy obžalovaného, porušil tím zásadu rovnosti stran na újmu obžalovaného, nevyčerpav úplna závažné důkazní prostředky, jež byly způsobitelnými přivoditi náležité objasnění věci. Důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř. je proto opodstatněn (posl. odst. § 281 tr. ř.) a podotýká se jen ještě, že při zjišťování subjektivní viny může míti význam též okolnost, zda obžalovaný nebyl aspoň subjektivně opravdově o tom přesvědčen, že má za Josefem S-em pohledávku a že je oprávněn k zabezpečení jejímu podržení si dotyčné věci až do zaplacení. Takové přesvědčení vylučovalo by zlý úmysl v § 1 tr. zák. předpokládaný a tím i trestnost jednání (viz zejména sb. n. s. čís. 1668).

Čís. 3407.

Vylákal-li kdo lstivým jednáním nebo předstíráním a vzbuzeným tak omylem zboží jen za tím účelem, by si výtěžkem za ně zajistil svou kauční pohledávku, nejednal po případě v úmyslu poškoditi ve smyslu § 197 tr. zák.

Odnětí věci věřitelem jen k zabezpečení jeho pohledávky za držitelem věci není krádeží, nýbrž jen svémocí.

(Rozh. ze dne 7. března 1929, Zm I 720/28.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. října 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II a), c) tr. zák. a přestupkem zpronevěry podle § 461 a 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znova jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4, 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Dovolání se zmatku podle čís. 4 je pochybeno. Neboť obžalovaný při hlavním přelíčení neučinil ani přímo ani nepřímo